

Сетонъ — Томсонъ.

По стѣпките на елена

Младиятъ ловецъ.

Бѣше горещъ день. Янъ излѣзе на ловъ за птици и дълго скита по безкрайнитѣ горски храсти и поляни, които се простираха по пустинната мѣстность, наричана „Пѣсѣчни хълмове“. Слънчевитѣ лъчи бѣха затоплили многобройнитѣ блатисти езера, и Янъ се упъти къмъ Сладкия изворъ, едничкото мѣсто, гдето можеше да намѣри студена вода.

До брѣга на извора той забеляза красиви дири отъ малки копитца, рѣзко отпечатани въ тинята.

Макаръ никога досега да не бѣ виждалъ такива дири, Янъ изтрѣпна отъ радостъ, като се досѣти, че това сж стѣпки на дивъ елень.

— По тия хълмове отдавна нѣма елени — бѣха му говорили колониститѣ. А сега той видѣ съ очитѣ си стѣпки.

И щомъ падна първиятъ снѣгъ, нарами пушка и тръгна на ловъ за елени.

Той бѣше високъ и снаженъ двайсетгодишенъ момъкъ; скиташе безъ умора, бѣше много упоритъ, думата му надве не ставаше. Той се катерѣше всѣки день по хълма да търси елена, всѣки день изходваше десетки километри по снѣга и се връщаше вечеръ въ малката избичка, безъ да е видѣлъ диритѣ му.

Но търпението всичко побеждава. Следъ про-